

allerede i 1841 udtalte sig for, at Forbudet i det Hele taget kunde hæves, uden at det formentlig vilde medføre nogen Ulempe; men man indskrænkede det dog til at hæve Forbudet de fire Søgnebage i Ugen. Men hvad jeg ogsaa mener maa lægges Vægt paa er, at den samlede Communalbestyrelse, Magtstraten og Borgerrepræsentanterne, have gjentagende i 1845 og 1852 erklæret sig for, at Indskrænkningen maatte bortfalde. Jeg troer at burde udhæve Borgerrepræsentanternes Mening i denne Henseende som Noget, der har særdeles Betydning, fordi der i deres Midte findes flere, der ere vel kjendte med den egentlige Torvehandel, saa at, naar de havde havt den mindste Betænkkelighed ved, at det vilde blive i Consumenternes Disfaveur, at Høkere og andre Handlende bleve indrømmede denne Ret, vilde de ikke gjentagende have anbefalet Indskrænkningens Ophævelse.

Jeg veed ikke, om jeg maaskee turde henvende et Spørgsmaal til den høitærede Formand. Jeg seer nemlig, at mit Underændringsforslag nu er fremkommen, og maaskee kunde det ikke være afveien, om jeg med et Par Ord indlød mig derpaa?

Formanden: Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det allerede vilde være en ikke liden Afvigelse fra Forretningsordenen, hvis man var gaaet ind paa at tilstede, at Underændringsforslaget kunde fremkomme, skjøndt det ikke var trykt, inden Forhandling derom begyndte. Men, naar nu Forhandling har fundet Sted, saa bliver Afvigelsen endnu større, og derfor skulde jeg mene — hvad den ærede Landstingsmand jo ogsaa var enig i — at det vistnok rettest burde udsættes til Sagens tredie Behandling.

Driester: Jeg veed ikke, om jeg derved er afftaaren fra at motivere det?

Formanden: Der kan jo ikke være Noget til Hinder for, at den ærede Landstingsmand yttre, at et saadant Ændringsforslag vil af ham blive stillet til tredie Behandling og derhos anfører Grundene derfor.

Driester: De Grunde, som jeg har anført for den tilbageværende Indskrænkningens Ophør, angaae egentlig talt dens Ophør i Almindelighed. Jeg har imidlertid indskrænket det til den samme Tid, som er gjældende for den Frihed, der indrømmes Skippere og Landmænd til at udhøre deres Varer i; det var nødvendigt, for at det kunde slutte sig til denne Bestemmelse. Men paa den anden Side er jeg ogsaa forvirket om, at, naar denne Frihed først er bleven indrømmet og har bestaaet i Tiden til 1ste September d. A., vil der neppe findes Grund til paany at sætte Bestemmelsen derom igjen i Kraft. Med disse Bemærkninger henstiller jeg saaledes Forslaget til Thingets gunstige Antagelse.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til det stillede Ændringsforslag skal jeg tillade mig foreløbigt at bemærke, at, ligesom det vil være en Forbedring, at Ordene „før efter Pl. 9“ forandres til „inden et vist Klokkeslet“, hvilket passer paa alle Maaneder i Aaret, saaledes vil jeg ogsaa henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke, hvis Ændringsforslaget skulde bifalbes, kunde finde sig foranlediget til som en Redaktionsforandring at optage de Placater og Kundgjørelser, hvorved Resolutionerne ere bekendtgjorte, thi ellers kunne de ikke findes af de Vedkommende; Resolutionerne ere bekendtgjorte ved Pl. 31te Septbr. 1841 og Kundgi. af Indenrigsministeriet af 8de Marts 1853. Dette vedkommer imidlertid kun Redactionen. Hvad selve Ændringsforslaget angaaer, da staaer det, naar man betragter Sagen blot udvortes, ikke egentlig i Samklang med Lovens øvrige Indhold, efter som denne gaaer ud paa at udvide den directe Handel mellem Landboerne og Hovedstadens Indvaanere, og Forslaget gaaer ud paa at hæve en Bestemmelse, som netop skulde betrygge denne directe Handel, idet Landboerne nu inden et vist Klokkeslet kun kunne handle directe med Indvaanerne, og først derefter kunne handle med Høkerne eller Mellemhändlerne. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg troer, at hele Indskrænkningen af Høernes Handel ikke har meget at betyde, medens de